

YARCHEI KALLAH

סוגיא דכלה: מצות חצוצרות

SUNDAY, JANUARY 14TH, 2024
ד' שבט תשפ"ד

NER YISROEL CAMPUS

לז"נ רב יעקב בן ר' מרדכי אליהו ז"ל

IN RECOGNITION OF HIS SECOND YAHRTZEIT BY
R' DOVID AND R' AARON DOV FRIEDMAN
R' YEHOASHUA KLAVAN
LOS ANGELES, CA

בענין מצות חצוצרות

Harav Tzvi Berkowitz

מראה מקומות:

- (א) רמב"ם ספר המצות – מ"ע נ"ט
- (ב) רמב"ם הל' תענית – פרק א' הל' א', ומגיד משנה שם
- (ג) רמב"ם שורש א' – "והשתכל...שצוה בה משה",
ע' רמב"ן שם
- (ד) רמב"ם סה"מ – מ"ע ה', ע' רמב"ן שם
- (ה) רמב"ן מלחמת ה' (ר"ה ל"ג): – ד"ה ועוד כתב: ונשתנו
המנהגות עד סוף דבריו
- (ו) בפר החינוך – מצוה שפ"ד "משרשי המצוה..."
- (ז) שו"ע או"ח תקע"ו – ע' מג"א שם, ע"ע נתיב חיים שם
- (ח) שו"ע או"ח תקע"ה – פמ"ג-משב"ז אות ב'
- (ט) רמב"ם הל' כלי המקדש – פרק ג' הל' א' - ה'

מבוארים במסכת פסחים. (גא' אל פרט, ק' נן פסח פ"ה):
מצוה גז היא שצונו לשחוט הפסח השני מי שנמנע ממנו מלשחוט פסח הראשון. והוא אמרו יתעלה בחדש השני בין הערבים יעשו אותו. ובבאן יש למקשה מקום שיקשה עלי למה אתה מונה פסח שני, וזה סותר מה שהקדמת בשרש שביעי באמרך שדין מצוה לא ימנה מצוה בפני עצמו. ידע מקשה קושיא זו שהחכמים חלקו בפסח שני אם יהיה בדין הראשון או יהיה צווי מיוחד ופסקה ההלכה שהוא צווי נאמר בפני עצמו ולפיכך ראוי למנותו בעצמו. ובגמרא (פסחים ל"ג) אמרו חייב כרת על הראשון וחייב כרת על השני דברי רבי ר' נהן אומר חייב כרת על הראשון ואינו נאמר על השני ר"ח בן עקיבא אומר אף על הראשון אינו חייב אלא אם כן לא עשה השני ושאל התלמוד ואמר במאי קא מיפלגי רבי סבר רגל בפני עצמו הוא ור"ג סבר תשלומין דראשון הוא כו'. הנה כבר בארנו מה שכוננו אליו ושם אמרו הילכך הויד בזה ובזה כלומר שלא הקריב פסח ראשון ופסח שני בזדון דברי הכל חייב, שגג בזה ובזה דברי הכל פטור, הויד בראשון ושגג בשני לרבי חייב ולרבי נהן חייב ולר"ח בן עקיבא פטור, וכן אם הויד בראשון והקריב בשני הוא חייב לרבי לפי שאין לדעתו תשלומין מן הראשון (*). וההלכה בזה כלו כרבי. וזאת המצוה אין הנשים חייבות בה שבבר התבאר שם שהאשה בשני רשות. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בגמרא פסחים. (כסעלוק, קרן פסח פ"ה)

מצוה נח היא שצונו לאכול בשר פסח שני בליל חמשה עשר עשר מאיר על מצה ומרור, והוא אמרו על מצות ומרורים יאכלוהו. ומשפטי מצוה זו גם כן התבאר בפסחים. ואמרו שאין הנשים חייבות בה כי כמו ששחיתו אינה חובה להן כמו שבארנו כן אכילתו אינה חובה בלי ספק. (כסעלוק, קרן פסח פ"ה):

מצוה נט היא שצונו לתקוע בחצוצרות במקדש עם הקרבת הקרבן מקרבני המועדות. והוא אמרו יתעלה וביום שמתחכם ובמועדיכם ותקעתם וגו'. וכבאר אמרו שמצוה זו בחצוצרות. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בספרי וראש השנה ותענית, וכן אנהנו מצויות לתקוע בחצוצרות בעתות הצורך והצרות כשנועק לפני השם יתעלה, והוא אמרו וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם וגו'. (כסעלוק, סלמט טעמים פ"ה):

מצוה ס היא שצונו שיחיה כל קרבן שנקריב מן הבחמה בן שמנה ימים או יותר ולא פחות מהם, וזה מחוסר זמן בנופי. והוא אמרו והיה שבעת ימים תחת אמו וכבר נכלל זה הצווי בלשון אחר, והוא אמרו יתעלה שבעת ימים יהיה עם אמו, ומצוה זו תכלול כל הקרבנות כלם, ומאמרו וימים השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לח' יש ראייה שקודם זה לא ירצה. הנה כבר התאמתה האזהרה מהקרב מחוסר זמן אבל הוא לאו הבא מכלל עשה, לפיכך אין לוקן עליו

(*) עי' בספר היד סלמט ק"פ ט"ז טעם מס ט"ז
 בלשון ס"ו מקריב בשר, וסוף סוף מ"ט כ"א:

ספרים

קנאת

האיש שניה שהיה חינוך כ"ג ואח"כ מקריב עשירית האופה של שית שהיא חביתו כ"ג סמקריב בכל יום ע"כ. ולעיל נמי כתב אין תכחן עובר תהלה וכן כ"ג אינו עובר תהלה עד שיבא עשירית האופה משלו ועובר בידו שנאמר זה קרבן אחרון ובניו אשר יקריבו לה' ביום המסח אותו ע"כ. משמע דעשירית האופה דכ"ג הוא גם כן לחינוך סלבר עשירית האופה שכל יום הנקרא חביתו כ"ג דכתבו חרב בפ"ג מהל' חסידין וטוספין. ולפי שלא מצאנו זה במבאר אצל המחברים מוני המצות וגם לא מצאנו לו סוף מן הירושלמי דפי' דשקלים וחוספתא ודחם פ"ג נשאר זה חספס אצלי ולא ידענא טאין יצא לו דהרב ד"ל סח שנתבאר לעיל מדבריו:

כלן מ"ס אחר ולפיכך נמנו למצוה אחת וסנחת כ"ג וסנחת חינוך דחיינו מנחת כהן היום כשהיה מחקר לעבודה ג"כ באו בכללות עם שאר מנחות לענין המעשה שלהן אבל לענין התקדשה נתיחדה המצוה אל חכ"ג דלקריבה בכל יום ולפי' נמנית למצוה בפני עצמה. ואינו יודע למה לא באר חרב כאן מנחת כהן חריוף שגם היא נכללה בצווי הכתוב זה קרבן אחרון ובניו וגו'. והיא הנקראת מנחת חינוך. ונסתפק גם כן אם כ"ג היה מביא מנחת חינוך מלבד מנחת חביתו שכלל יום. ומצאתי להרב ד"ל בחל' כלי בית המקדש פ"ח שכתב ד"ל כתן שלא עבר עדיין מימי שבאוחו כ"ג היו מביא עשירית האופה ועובדת בידו בתהלה כשאר חינוך כל כהן היום ואח"כ מקריב עשירית

ויין ישמח לבב אנוש. וכבר אמרו גם כן (ספ) אנשים בראוי להם ונשים בראוי להן, ולשון התורה הוא שנכלל בשמחה זו האנשים החלושים והעניים והגרים באמרו יתברך והלוי והגר והיתום והאלמנה. (ראה, קדמוס סלמט מנינס פ"ז):

מצוה נה היא שצונו לשחוט שח הפסח ביום ארבעה עשר בניסן בין הערבים. ומי שעובר על צווי זה ולא יקריבהו בזמנו חייב כרת בין איש בין אשה. וכבר התבאר בגמרא (פסחים ל"ה) שפסח ראשון מצוה לנשים ודוחה את השבת, כלומר הקרבתו בארבעה עשר שחל להיות בשבת כמו כל איש מישאל, ולשון התורה בחיוב כרת הוא אמרו וחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההיא. ובתחלת כריתות (ק"ז) כשמו מצות שיתחייב העובר עליהן כרת והם כולם לא תעשה אמר והפסח והמילה במצות עשה. וכבר זכרנו זה בהקדמה. וכבר התבאר מצוה זו בפסחים. (גא' אל פרט, סלמט קרן פסח פ"ה):

מצוה נו היא שצונו לאכול כבש הפסח בליל חמשה עשר מניסן בתנאיו הנזכרים והוא שיהיה צלי ושיאכל בבית אחד ושיאכל עם מצות ומרורים, והוא אמרו ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מרורים יאכלוהו. ואולי יקשה עלי המקשה ויאמר למה תמנה אכילת פסח מצה ומרור מצוה אחת ולא תמנה אותם שלש מצות, אישינו אמנם היות אכילת מצה מצוה בפני עצמה הוא אמת כמו שאני עתיד לבאר, וכן אכילת בשר הפסח מצוה בפני עצמה כמו שזכרנו, אבל המרור נגדר לאכילת פסח ואינו נמנה מצוה בפני עצמה. וראיה לדבר שבשר הפסח יאכל לקיים המצוה הן שיודמן המרור או לא הודמן, והמרור לא יאכל כי אם עם בשר הפסח כאמרו על מרורים יאכלוהו. אבל המרור מבלי בשר לא עשה כלום ולא נאמר כבר קיים מצוה אחת. ולשון מכלתא צלי אש ומצות על מרורים יאכלוהו מגיד שמצות הפסח צלי מצה ומרור כלומר שהמצוה היא קיבוץ אלה. ושם אמרו מנין אתה אומר שאם אין להם מצה ומרור הם יוצאין ידי חובתן בפסח תלמוד לומר יאכלוהו כלומר הבשר לבדו, יכול אין להם פסח [לא] יצאו ידי חובתם במצה ומרור הרי את דין הוא והפסח מצוה עשה ומצוה ומרור מצוה עשה הא למדת שאם אין להם מצה ומרור יוצאין בפסח כן אין להם פסח יצאו בטעם ומרור (תלמוד לומר יאכלוהו). ושם אמרו יאכלוהו מכאן שהפסח נאכל על השובע ואין מצה ומרור נאכלין על השובע, לפי שעיקר המצוה אכילת הבשר כמו שאמר ואכלו את הבשר בלילה הזה והמרור נגדר אחר אכילת הבשר, וחיובן כמו שהתבאר מכתובים אלו למי שבינים. והראיה הנגלית על זה היא השרש הנכתב בתלמוד, והוא אמרם (פסחים ק"ז) מרור בזמן הזה דרבנן כי מן התורה אין חובה לאכול בפני עצמו ואמנם יאכל עם בשר הפסח. והיא ראייה ברורה שהוא מן הדברים הנגררין אחר המצוה לא עאכילתו מצוה בפני עצמה, ומשפטי מצוה זו גם כן

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

ותשלם המלכה מלכת הקדש ביום ה', ויסמך ובצל בנפך ית סיון מנינס כסדר ולפרט לקריב אשם לית מיחוס לה':

וכמו פ' נשלים עוד מיוצגו מסיכוי על קט המנות אשם שצו סכס סמקריבס וסכולל סכס וסוף ח"ק לישלל. וכלל מזהס אלא אשם סקריב אשם קרנו על מנח סמקס נוכח סו בני דורו ונכות סס ה' שמרנו ויחיו ויללסס, וחסס ננינו עני עה, ח"כ"ל.

וביאור מצות זו בפרקים אלו :

פרק ראשון

תאורות כגון חצירות. והקסו לזה משה שאלמר ס"ח דחשנית (דף י"ד) חלל שופרות דכ"ט נל פליגי דקרי. זה החצירה. וסיון הרשב"י ז"ל בפירושו פתקתה החצירות היתה על פני ברכות החצירות פתח רביעי אלל בחצירות היתה כפול היום בשער שהיו מחללין. ולדברי רבינו שלל הזכיר שופר בגבולין כלל יי לומר דשופרות כלל דוקא אלל כללי שאלמר החצירה בעינו שהיו כלל שופרות חצירותין כלל מקום ולפי פיה במקדש שופרות ועל בית המקדש הזכירו שופרות אלל בגבולין אין שם לגמול אלל חצירות. וז"ל המחולל כדברי הרשב"א ז"ל דמקדש איבא מיטתו חצירות ושופר ובגבולין ליבא אלל חד חצירות חצירות או שופר. וז"ל בדברי הבאים חצירות בשופר בחצירות כלל עכ"ל. מהן שידעו רש"י ונלמד שלל יבא מיטת אלל במקדש פתח. ואם היה במקדש וכו'. עתה וביניהם פתח רמזו ב"ד (כ"ה כ'): ואין מוקשין וכו'. שם בגמ':

פרק א א מצות עשה מן המצוות. זה מובחר בכתוב ומפורש בספרי ורש"י ורמב"ם במפרש המצות שלו שמהם חרשם וז' וחקיהם שבעה הקדמות במהם אחת. ומהם חמישה פסוקים הם בכתוב. ונראה שערבם י"ז המלה היא אחת כליתה לחקיהם במגלות מתקדם בעת הקדמות ובעת המדות בין מתקדם בין בגבולין ואין ראוי למהותן בשמי מלות ועוד י"ע. ויחזק הדברים שבהם רבינו כהן דברים נחרזים ורואין אליו ומפורשים בספרם ובספרי:

ובימי תעניות אלו וכו' . מדבריו רבינו נראה
שאין חוקצין אלא בהתאמת צרכיו
ולא בשאר כלל . וכן נראה לכוונה מן הדברים
שנבאר ראובן ב"ד בריה (דף כ"ז) שאמרו
עם גבולין מקום שיש הולדות אין שומר .
ומירש"י ז"ל וכן דרך המספרים מקום שיש
הולדות

[illegible]

אז נאמר סי' חקעג :

(כתב המכתב ז"ל הלכות תעניות לחומב"ס ז"ל עיינתי בהם בכמרי ליואדי ויען כי סמרי אין אתי וצריך אני להמש בכמרים בקצת ענינים כאשר נבא העיר בעזרת האל אציגם פה):

[illegible]

ד' וברייען' בחלוצות בלבד. על מה שהיחזק הראב"ד ז"ל ויישג הסביות דל"ק דמעינות ודמקד לחבור ב"ד מקבעת החלוצות היסח על סדר הנכרות וכלל בשמרות וכלל היום בשבט היום שבו מתחללין. ק"ק. בענין דגמרא. דאמר בחלוצות וקול שופר היה נהלך ה' ודייני בבית המקדש לנשוא החלוצות ושופר וכל לא בנבטול דמקד מריסות הלשון דבנבטול לובא שופר כלל בדברי רבוי ז"ל דאילו הראב"ד ז"ל צריך לדמוק דלא חיירי קרא אלם לענין סדר הנכרות ולא מתמעק כן מתפעל ונכחות דכלל שופר דמקד דאמר קרא בנבטול לובא שופר. אלם על מה שכתב הרשב"א ז"ל קשה דכיון דב"ד קאמר קרא שופר אמרינן שופר דוקא ולא אמרינן שופר החלוצות אל"כ בתעניתו ממי דאמר קרא החלוצות בדכתיב ודאסרוס ודחלוצות נישא החלוצות דוקא וכדכתב הרמב"ם ז"ל בצירות התענה וזמניו זה היא מלואו יום התענית החלוצות ויש שהסתייגו אינו אלם על צרות הצבור וס' אמר על זה הצור הכתב ללמוד מירון על קופתו ור שכתב שם ז"ל וסיניו טעמא משום דכיון דאמר דאמרינן בשעת מלחמה מריעין וליפון מינה גמי כל צרכי ארץ שלא חנא על הצבור דמריעין מיתבו כיון דחלוצותם בכניפא דכלהו וישראל הוא דאשכחין בדכתיב ויהי ק"ל למקרא מירד ולתסע חס החמסות וטעמות דבנבטול לאו כניפא דכל ישראל הוא ולחכי מוקפין שופר בשופר דאלם ולא בחלוצות ע"כ. ומכאן יראה לו ה"ל רא"ז ז"ל שופר פסוס דלאו ויפסח לכל ישראל ויא זמניו וזי ענין בחלוצות חוקי כס כ"ס בביתו מוקס שים בחלוצות אין שופר כתב הר"ן ז"ל דלפי פירוש זה הוי שעת מלחמה ולא העניות דכפירי' ז"ל ורבינו ז"ל: ואם אין מתקדש מריעין בחלוצות וכו'. קשה למה לא דחק כהן בינו ז"ל דהשופר צריך שיהיה בשל פסותין דלדאמר רבי לוי ב"ס' (דף כ"ה) (דף כ"ה) ויכל וכל ר"ל ויהי כפסותין וכל כל השנה כפסותין ויפירש"י ז"ל (על כל השנה) של טעמות דהוא פסק כ"ל לוי כהנא שופר אל"כ למה לא הזכיר כהן דלר"ך שיהיה בשל פסותין דכתיב לוי כמו שהזכיר ק"ל דכתיב דכתיב שופר אלם שופר דאמרינן דמריעין ר"ס הלכות שופר דכתיב ס' ז"ל דר' לוי לשיטתא קאמר. ולפי זה הכא נמי לעיכובא ויפון

[illegible]

פרק א א מצות עשה מן התורה לעוק ולרעים כהגדרות וכו'. (א"ס כח כ"ה ורמ"א (לרבוט וכו' ועיין בדברי הרב המחבר בספר דרשותיו בדרך מלומד' ח"א (דף ס'): :

הגות מיימוניות

¹⁰א מצות עשׂה עד קרי' . תתלמו פירק קורר תעניות קמא (דף ע"ו) . וכוזו נמרזות וסויקרי כפרי ומדכרי קופרים : ובחגגנים , פירק קורר תעניות תינין (דף כ"ב) : וביריעין עד למי הפלך . במס'

הַחֶמֶס"ג לֹא מִנֵּה מִצּוּחַ זֶה לְזִעּוֹק וּלְהִרְיֵעַ עַל כָּל צָרָה אֲלֵא לְחַקּוֹעַ בַּחֲצוּצוֹת עַל הַקֶּרְבָּנוֹת לִבֵּר, וּבְעֶשְׂרֵין דְּרִבְנֵי ג' לְגַבִּי מ' בִּאֵב זָכַר עֲנִין שְׁאֵר חֲעִיבוֹת:] :

578

מרגניתא פבא

לב שמח

[illegible]

עור הוסיף רמב"ן להפלא על מה שהם חרב על ב"ב שטנה קריאת ההלל בגין המצות והגני הוור על לשוננו של ב"ב שטנה גורלת תפיסת היה ז"ל שהיה כחכם במסין המצות וי"מ לגמור בקאן את החלל ע"ב סמאקיה בהאי ליטנא וז"ל ימים שהוא גולל כ"ח ימי חובת הקורא נמי לעזב שמע וי"א דעל החלל הנהוג בכל ישראל הוא דקא מ"ל היה אמתוהי קאן מתחם חרב ז"ל באמרו שהחלל מ"י ישמעל לשונם ל' למשח נפשו וימנה קריאת ההלל ששנה בו התעטף את האל י"י ששנה בה משה ע"ב ואין ספק ומאי דנקט חרב בחלל ששנה בו דמעת"ל לא ברקוק קאמר הכי דאמ"י יהיה נסחו מיסד ס"ה הנביאים הקדומים ואם סמרת"ל שלא ס"ה הנהורל לא יהיה התנועה הנון למי ששנאו בחור תר"ס מצות של תורה וסח שאמר חרב ששנה בו דהו הוא למי המפורסם ואליבא דכאן והקדושא בסבוקים עומדת אפי' שירות אותו הנוסח לא משה שלא ס"ה הנהורל וכן הנביאים אין בזה נקמות אלא דכללי השלשון שמוכרח בו ב"ב חרב חוקים קושיתו כאלו יאמר השמע לאנשי מה שאתם מוציא מפיו דלגמור את החלל ששנה דקאי על אותו הנוסח הנהוג שהוא מיוחס לרוד או לסנהדרין וזו"ל אין בזה קפידא וכן

כִּי כֵן חָרַב מִמָּה שֶׁדָּרְשׁוּ דִ'ל בְּכַתְּבִים הַמְּבֹאֲרִים אִיזוּר עֲבֹדֹת שֶׁבֶל זֶה הַחֵלֶל וְהַגִּי' שֶׁהִרְבִּי' ז"ל חָשַׁב בְּדַם לִדְרֹשׁ מִבְּרֹחַ מִלֹּאמֹר מִי שֶׁלֹּא בִּמְחַבְּרֵי עֲלֵמָה נִדְּרָה כֵּן בְּכֹר הַרְגִּישׁ וְיוֹם עֲצֻמָּה בְּחֵלְשָׁתָּהּ וְזֹאת הַחֲשׂוֹנָה וְנִדְּחָה לֹא יִזְכֹּר הַחֵלֶל שֶׁמִּתְחַשֵּׁב שֶׁמִּי אֵינָה אוֹתָהּ הַתְּמִידִית שֶׁבֶל יוֹם דַּעַל מִי הִרְבֵּי ז"ל בִּבְרֹחַ שֶׁהָיָה מִטְּרַוּרִייתָהּ אֲלֵי כֵּסֶה שֶׁנִּחְלַל אֵלֶּיךָ בַּעַז הַצֹּרֶת וְהַחֲיִיתָה עֵינָיו וְלִגְנוֹ אֵלֶּיךָ כְּעֵינֵי אֵל אֲדוֹרֵינָה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וְכִי חָבֵא מִלְּחָמָה בְּאַרְצֵנוֹ כֵּן הָעֲצוּר אוֹתָנָה וְהַרְעוֹתָהּ וְעֲצוּרֹתָהּ וְזֹאת הִיא מִצְוַת לֵךְ בְּדֶרֶךְ הַנֶּחֱלֵל וְהַצֹּרֶת בָּנָה, וְעוֹד מֵיִים בִּסְתָּה יִזְכֹּר ז"ל וְאֵם אֵלֶּיךָ מִדְּרָשׁוֹ בְּחֵלְשָׁתָה עֵינֶיךָ כֵּן הַתְּהוֹמָה בְּמִנְהָ אוֹתוֹ בְּפִסְתֵּי הַחֵלֶל וְכִי ז"ל וְנִאֲמַר שֶׁהָיָה מִצְוַת לֵעַז הַצֹּרֶת שֶׁנִּאֲמַר שֶׁהָיָה יוֹם וְיִתְעַלֵּז שׁוֹמֵעַ בְּחֵלְשָׁתָהּ וְהָיָה מִסְּעִיל כֵּן הַצֹּרֶת בְּחֵלְשָׁתָה וְעֵקֶב זֶה וְכֵן עָלִי:

ג' בְּעֵינֵי לֹא וְכִזְכִּי לְהִבְדִּי אֵל יִתְחַבֵּל אֶלֶּיךָ לֹא יִזְכֹּר לִי הַחֵלְשָׁה שֶׁבְּחֵלְשָׁתָה בַּעַז הַצֹּרֶת לִבְרֹחַ מִצְוַת כֵּן הַתְּהוֹמָה וְלִאֲמֹר אוֹתָהּ הַתְּמִידִית שֶׁבְּחֵלְשָׁתָה בְּכָל יוֹם וְהָיָה בְּמִנְהָ כֵּן לִכְפֹּשׁ מִדֵּי יוֹם יוֹם וְכִסְרוֹנוֹ אֶשְׁרֵי אִשָּׁר לֹא מִצְוַת יוֹם אֶת הַתְּמִידִיִּים אֲשֶׁר בְּלִעְדֵּם אִמָּא לְהַתְקִים בְּכֹזֶת הַחֵלְשָׁה עֵינָיו מִיִּזְכֹּר לְרִשְׁטֵי וְנִאֲמַר שֶׁהָיָה מִשׁוֹשֶׁנֶּה בְּמִנְהָ יוֹם וְשִׁשָּׁה נֹתֵן לָחֵל לֵכָל בֶּשֶׂר לֵךְ עַד הַתֵּמָּה וְעַם זֶה עֵינָיו:

וְהַמִּלֵּךְ בְּהַמִּלְכָּה בְּנִפְלֻאוֹ וּבְמִצְוָנוֹ. (ד') וְהָיָה כְּסִפְרִי וְלִפְדֻדּוֹ זֶה תַלְמוּד ד"ה ו'

[illegible][illegible][illegible][illegible]

לב שמח

[illegible][illegible][illegible]

ואני בעיני נפלאתי השלל ושלל על הכתר הרבנים המובהקים ולעיל כבודת הרב ויל
דמאין יצא להם ליתם אל הרב כי הרב סברא דעיקרה של ס"ע רובעמו תשבע
על

אבל באמת לא דקדקו כל אלו הדקדוקים והתשטשות אלא משום שמה ואילו דייבנד לא יאיר שאלפילו לרנן דלמרי (לה) שמע השע העניפות ופשוטו שמה יאיר וכלנד שמעמן על הקדר כלומר פשוטו לפניה ופשוטו לאחריה ותרועה באמצע ואילו פקיעתה שזריה תרועה תחזיקה אין פשוטו לפניה ופשוטו לאחריה ותרועה באמצע שזריה הפסיק בין תרועה לתחזיקה בודאי וזה הפירוש הנכון ושמו בתוספתא (מנחם פ"ב ה"ב) תקע ושריע וזור ושריע ותקע אין יזור אלא אחת וזוהו משום דבעינן כקדון ואילו היו מתאם בצמחא להוסיף לדברי רבי יהודה היו מפרשין כן ועוד אפילו אינא מן דקיים לדברי רבי יהודה אקשויה לא הו משק צמחא מיניה מיה וימני דמנא לרבי רבי צפנה וי"ש לדברי רבי יהודה כלל ודלא כרנן ומסתא מתני' (לה) דקמני ונלם של שלם וכן כולה קוויין ואלו לרבי יהודה לימנאו אלא שלם

במעצמות שהיה שופר ג"כ מי היו התוקפנים אם בנהיגים וזקא ח' אפי' ישראלים
ונו' דבשופר היו חוקפין בן ברה' הן בנעציות אפי' ישראלים דבשופר ל"מ בשם
מקום קפידא בנהיגים אך בחלוצות אף ברה' כיון דמליט חלוצות בנהיגים ג"כ
ברה' היו סבהים חוקפין בחלוצות ישראל בשופר הן ברה' והן בנעציות ככל'.

והיו נכפרי' מבי' ר'הו' שכהנים כע"מ
כשרים לחקו' בחלולות משמעון לחי
לחז' שה' חנור' כרגליו וה' טוק
בחלולות ור"ע דה' שה' כ"ה וביכול
הוא ר"ע נראה דף כ"ה ה' כהנ'ס
טוקע' נ בחלולות כח"מ כ"ה כ"ה כשר' .
וצ" ל' כיון דהוא רק מדרגי קבלה והקבלה
כך דנע"מ כשר'ס ר"ע חן כמותר'ס
על הקרבן פוסל ר"ע כע"מ מקד'ו זס
עולה ה"ס כחגית' פוסל כע"מ דייני'ס
קיים חת"ס לנע"מ כע"מ . ונבואר כ"ה
וכר"מ כהנ'ס כע"מ דהחלולות היו

על הקרבן פוסל ר"ע בע"מ מקריא זס
בדלי ה"ה כחמיט פוסל בע"מ דייטס
טייטס מה"ס ל"ז כולל ע"ד. ומבאר בע"מ
וכר"מ בהלכו' כה"מ דהחללות ה"ז

צרות במקדש בכל יום
של יום בבוקר בהקריב כל קרבן
שנא וכי תבואו מלחמה ונא

וְכַמּוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי הַדְּשִׁיבִים
וְעַל זִכְרוֹ שְׁלֵיכֶם וְגו' וְאֶעֱפִי
ד' דְּרָאשֵׁי לֹאן דְּוָקָא בְּרַבְל
הַקָּדָשׁ וְכֵן הוּא מְבֹאֵר בְּרַ"ה
לִי חַיִּיבִים בְּחֻקֵּי שְׁפֹר כְּהִנֵּם
עֲקָה בְּנִמְרָא פְּשִׁיטָא אִי הָנִי לֹא
יֵשׁ אִיצְטְרִיכָא לִי סְדָרָא הוֹאִיל
הוֹאִיל וְאִיתְּנָהוּ בְּחֻקָּהּ דְּכָל
צִירוֹת עַל עֻמּוֹתֵיהֶם וְגו' וּמִהֲדָר
שְׁפֹר לְמַדְנָהוּ מִ"ם בְּרַבְל הַשְּׁנָה
הַצִּירוֹת בְּמִקְדָּשׁ וְאִתְּרוּ בְּטֵם
וְאִתְּרוּ הַקִּיעָה בְּמִקְדָּשׁ וְאִין
יֵשׁ הַמְצוּה לְפִי שְׁבִשְׁתָּה הַקֶּרֶן
נִינְיִן כִּוְנָה שְׁלִימָה שְׁהוּא פִּסְל
הַקֶּרֶן כִּוְנָה שְׁלִימָה לְפָנֵי אֲרֹן
הַצֵּהר צִדֵּךְ הָאֵדָם כּוּון גְּדוֹל
וְיֹו וְצִילָהוּ מִצֵּהוּ וּלְכֵן נִצְטוּ
לִפִּי שְׁהִטְעֵם מִתְּיוֹן בַּעַל הוֹמֵר
שֶׁ כִּי הִטְעֵם מִכִּי עֵינֵי עֲבוֹד
תִּתֵּן יָדוֹעַ הַדְּבָר וְכֵן שֶׁכֵּן
יִזְל שְׁבַכְל כְּלִי יִנְוֹן וְעוֹד יֵשׁ
הַדּוּמָה מִכִּבְדֵּי הַתְּעוּרוֹת אֵל
מִכּוּב מִחֻשְׁבַּת שְׁאֵר עֲסָקֵי
בְּדָבָר הַקֶּרֶן וְסָה אִיזִירֵי יָדוֹעַ
הַצִּירוֹת וְקוֹל שְׁפֹר כְּבוֹנָה .

מחש' מנחות שהחצוצרות היתה
בכתוב ומשאר מיני סמכות
והחתין לעולם במקדש כישי
עשרהם ויחד פרטיה כמזארים
בכס' העניית ביאור שאנו
הצצה (ה' תניית פ"א) ונהגת
לחקוע בחצוצרות וכענין
ההר הכהנים יתקעו בחצוצרות
על הקרבן אלא הלוים אינו
פרק ו' נתנו לו יין לנסך
וישני כהנים עומדים על שלחן
עו והריעו ותקעו הרי נתבאר
ושהיה מצוה תמידית להם
ביום מועד וראש חודש בלבד
עוד כולן ובראשי חדשים היו
אומרים שירה נראה מדבריו
שנתן תוקעין בחצוצרות ואם
לעית הקרבן וכן אם לא תקעו
עשה זו :

ואם רק המועדים ובר"ח על הקרבנות, ומה המבואר בבר"ח דכלל השנה הקטנים מחויבים בהקשות חלולות היינו ביום"ט ובר"ח ולא בבר"ה לחוד. וראיתי בספרי פרש"י מבורר ובוים שמחכים וגר' אלו שבתות וכו' ר' נתן אומר אלו התמידים יציק ד"ש פלוגתא בזה דח"ק סובר דוקא בשבתות וי"ט ובר"ח ור"ט סובר בכלל יום ויודאי הלכה דח"ק רואה סתם א"כ מולד פסק הר"מ כסוגן. אך י"ט למה לא ביאר הר"מ וי"ט ושבת וכו' בימי המועדים ובר"ח ולא כתב שבתות י"ט ושבת אינו בכלל המועדים לדרך ריבוי לשבת וי"ט. והנה התקיעות ה"י נעם יסוד כלל הקרבנות ליבד כמבואר בבר"מ דעל אלו אמרים ש ה"ה ומוקצין , וסוגן

מלחמה וכו' וביזם שמתחכם וכו' הרהרתי
משכן אשר דעת הר"ם דשני מלות וכו'
מלה אחת במנין הכה"ג ודין חלולות
במקדש מבוחר בר"מ פ"ג מה' כלי מקדש
ודין חלולות בעת לרה מבוחר בר"מ
פ"א מה' חטתיו וע' בהה"ח שם שחתה
על הר"מ שכלל במזהו חלול ולמה לא
ימנה כשהי חלול שמהו שני פסוקים וכסב
שהמלה היא כללית וכו' ומ"מ הדין בל"ג
ע' בס' פר"ד בדרך מוטיק שמביא ג"כ
שחתמה וכו' הר"מ חממי הדורות כמו
שביהם יו"ט ותקיעה בר"ם ויובל אף
שהפעולות שרים מתארש שמתם על איש
זמנו של זה נמשך כג' אל' למזהו מיוחדת אל"ס
כאן נמי . ובהה"ח נמשך לאחר הר"מ
כדרכו . והנה מזהו זו על הכהנים שנה'
ובני אהרן וגו' ובלבד וכו' כהן הר"מ
ביומי המועדים וכו' היו הכהנים חוקשים
בחלולות וכו' ובפ"א מה' חטתיו לא
כ' הר"מ דכהנים חוקשין וספק עמלו על
מה שכתב פ"ד הקטן בני אהרן וכו' אף
ששם מייירי מקדש ע"כ בסוף מ"מ לענין
זה נראה לדון חילוק כיון הדוא מ"מ על
הכהנים כמ"ס בחבורה בכל ענין הכהנים
חוקשין . ופשוט דהמלה היא דוקא בשני
חלולות כמו שמבאר בקרבא וכן הוא
במשנה עדרתין אין פותחין משני חלולות
ומוסיפין עד ק"ך והלכסה מביא שם
קרבא מו"ק ע"כ ופ"א בהספלות לחירוק אחד
מיספין יוחר מק"ך גם כן דק אל' להפס
יוחר מק"ך ולחירוק הכני יוחר מק"כ איכא
עירובין קלא ע"כ אל' להירוק זה יוחר
מק"ך לא יאלו והר"ם בהל' כמ"מ מביא
הם אל' מצינו שם ק"ך וכו' מצינו מבוחר
א"כ הוא לעכב וגו"מ גם כן בעת לרה
אפשר דאחור יוחר מק"ך ולי"ס . ואינו
מבוחר א"כ הכהנים בע"מ שכרים לזה
ולא נזכר בר"מ ודאייתו כספרי פלוגתא
לכך כוכר דבע"מ שכרים וכו' ופ"א סוכר
דבע"מ פסולין וילין מקדא אל"כ הלכה
ר"ע ובפסדן דר"ע הודה לו אל"כ פסולין
בע"מ . וגדלה דגם בהפנית הדין כן כי
הם אחד ומתקדאות חלו ילפי' לשניהם .
יו"מ ז"ט על הר"מ שהשמיט זה ולא גלה
דעמו ובפסדן דמבוחר כספרי ולי"ס .
ומבוחר בש"ס דר"ה דבר"ה היה שופר
וגם חלולות שופר מאחירין וכו' ובהפנית
היה גם כן שופר חלולות שופר מקלר
וחלולות מאחירין וכו' ומסקין בגמ' דזה
דוקא במקדש אבל בגבולין מקום דזה
שופר אין חלולות ובמקום שיש חלולות
אין שופר . ופירש"י געון בהפנית וכו'
דכסין בחלולות וקול שופר הריעו לפני
המקל' ה' וכו' לפני המקל ה' הוא
דבניין חלולות וסופר דזה שכלל אל' הוא
והר"מ מביא זה פ"א מהלכות שופר
דבמקדש היו חוקשין בחלולות גם כן .
וגם בפ"א מהלכות חטתיו דבהפנית
היו חוקשין במקדש כספרי ג"כ דכסין
וכו' ואינו מביא דכרי הנמ' ולא פסטי

[illegible]

[illegible]

החצוצרות

עבודה. הלכות בלי המקדש פיג

המקדש בין רצו בין שלא רצו כפי שירצה שיהיה עובדו
ללא עבודה וללא מקדש וכו' ומה שכתב וכן לוי מקבל עליו כל
מזבח ליה מן מדבר אחד אין מקבלין אותו עד שיקבל את כולו. בפרק עד כמה (דף
ל"ג) ופירש"י דברי לוי לומר ולפרט ולכחית שומר :

ב עבודה שלהם היא שיהיה שומרים המקדש.
כדלעיל משנת מדות (פ"א מ"א). ומ"ס
ויהיו מהם שומרים וכו' ויהיו מהם משוררים
וכו' עד היו חומר זו שירה. בפ"ב דערכין (דף
י"א ע"א ב') :

ובתרי חומר שירה על כל עולות הכזוב הכונה
וכו'. בפ"ב דערכין (דף י"א) צ"ל רבי חנין
עולה נדבה לזכר סעודה שירה או אינה סעודה
שירה וספקא ת"מ דתני רב רבי חנין דרב
הכנה לעולותיהם ולזבחי שלמים מה עולה קדש
קדשים חף שלמים קדש קדשים ומה שלמים
קצוץ להם זמן חף עולה קצוץ לה זמן ופירש"י
מה עולה האמורה כן קדש קדשים דלן לך
עולה קדשים קלים חף שלמים האמורים כן
משעוין שר בשלמים קדשי קדשים משעוין
ואין לך שלמים קדשי קדשים אלא כצני עזרה
דשלמי לזכר כן וכתב דה קדש ויהיו לל' לכתן
ומה שלמים האמורים כן לגבי שיר קצוץ
להם זמן דהא חזקתא דכצני עזרה חף
עולה האמורה כן קצוץ לה זמן לאסוקי
דכצני לזכר דלן קצוץ לה זמן. ומ"ס דעם
ניסוך חין. שם מפרש דרב שמואל בר נחמני
(שם דף י"א. וי"ב. וברכות ל"א) : ומ"ס וכן
הנכסים הנאים כצני עזרה חף חזקתא דלוי
שירה. שם (דף י"ב) צ"ל דלא חזקתא דלוי
וספקא לקולא :

המקדש בין רצו בין שלא רצו כפי שירצה שיהיה עובדו
ללא עבודה וללא מקדש וכו' ומה שכתב וכן לוי מקבל עליו כל
מזבח ליה מן מדבר אחד אין מקבלין אותו עד שיקבל את כולו. בפרק עד כמה (דף
ל"ג) ופירש"י דברי לוי לומר ולפרט ולכחית שומר :

ה בימי המועדות כולם וכו' :

החצוצרה היטה נעשית מן הכסף של כסף
וכו' עד פסולת. ברייתא בפרק
הקומץ דכ"ה (דף כ"ח) וי"ל לה הכהן מקריב
והחלילין דהו מנגנים בהם הם חזקתא דלוי
הוא כן וכו' עד ובשמיני ימי החג.
משנה בפרק שני דערכין (דף י') פירש"י אבוב
היה חליל. ולא היה מחלק מסיים אלא באבוב
יחיד כדכתיב מניע לפנים הנעשמה היה אחד
המחלילין מחליל לאחד מתקין האחר שזו היה
חילוק יפה יומר משמיעו שיהיה כדלעיל. חילוק
היהו כיום שמתקין כיום שיהיה נעשמה ולא
היו משמיעו כולם בבת אחת אלא אחד מסיים
לכסף וזה הוא כיו נדול :

ב עבודה. הלכות בלי המקדש פיג

ומכנין לעבודת המקדש בין רצו בין שלא רצו
שנאמר ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד. וכן
לוי שקבל עליו כל מצות לוייה חין מדבר אחד אין
מקבלין אותו עד שיקבל את כולו. ב עבודה שלהן היא
שהיה שומרים את המקדש. ויהיו חן שוערין לפתוח
שערי המקדש ולחגיף דלתותיו. ויהיו מהן משוררין
לשורר על הקרבן בכל יום. שנאמר ושרת בשם יי
אלהיו בכל אחיו הלויים. אי זהו שירות שהוא בשם יי
הוא אומר זו שירה. ומתי אומר שירה על כל עולות
הציבור החובה ועל שלמי עצרת בעת ניסוך חין. אבל
עולות נדבה שמקריבין הציבור לקיץ למזבחה. וכן הנסבין
הבאין בפני עצמן אין אומרים עליהן שירה. ג לוי האונן
מותר לעבוד ולשורר. ואין פוחתין משנים עשר לויים
עומדים על הדוכן בכל יום לומר שירה על הקרבן ומוסיפין
עד לעולם ואין אומרים שירה אלא בפה בלא בלי שעיקר
השירה שהיא עבודתה בפה. ואחרים היו עומדים שם
מנגנים בכלי שיר. מהן לויים ומהן ישראלים מיוחסין
המשיאין לכחונה. שאין עולה על הדוכן אלא מיוחס.
ואין אלו המשוררים על פי הכלים עולין למגן השנים
עשר : ד ובמה הם מנגנים. בנבלים וחליליים ובנדרות
והחצוצרות והצלצל. ואין פוחתין משני נבלים ולא מוסיפין
על ששה. ואין פוחתין משני חליליים ולא מוסיפין על
שנים עשר. ואין פוחתין משני חצוצרות ולא מוסיפין על
עשרים ומאה. ואין פוחתין מתשעה כנורות ומוסיפין עד
לעולם. והצלצל אחד בלבד : ה בימי המועדות כולם
ובראשי חרשים היו הכהנים תוקעים בחצוצרות בשעת
הקרבן והלויים אומרים שירה שנאמר וביום שמחתכם
ובמועדיכם ובראשי חרשים היו הכהנים ותקעתם בחצוצרות.
החצוצרה היתה נעשית מן עשת של כסף. עשה אותה
מן הגרומאות של כסף כשירה. משאר מיני מתכות
פסולה. והחלילין שהיו מנגנים בהן היה אבוב שלהן של
קנה. מפני שקולו ערב ולא היה מחלק אלא באבוב
יחיד מפני שהוא מחלק יפה : ו בשנים עשר יום בשנה
החליל מכה לפני המזבחה. בשחיטת פסח ראשון.
ובשחיטת פסח שני. וביום מוב הראשון של פסח. וביום
הראשון של עצרת. ובשמיני ימי החג. וחליל זה דוחה
שבת מפני שהוא חליל של קרבן וחליל של קרבן עבודה
היא ודוחה את השבת : ז אין בן לוי נכנס לעזרה
לעבודתו עד שילמדוהו חמש שנים תחלה. שנאמר זאת
אשר ללויים מבן חמש ועשרים שנה וכתוב אחד אומר
מבן שלשים שנה. הא כיצד חמש לשלש. ואינו נכנס
לעבודה עד שיגדיל ויהיה איש שנאמר איש איש על
עבודתו : ח זה שנאמר בתורה בלויים ומבן חמשים שנה
ישוב מצבא העבודה אינו אלא בזמן שהיו נושאים המקדש
ממקום למקום. ואינו מצוה נזהרת לדורות. אבל לדורות
אין

ב עבודה. הלכות בלי המקדש פיג

ומכנין לעבודת המקדש בין רצו בין שלא רצו
שנאמר ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד. וכן
לוי שקבל עליו כל מצות לוייה חין מדבר אחד אין
מקבלין אותו עד שיקבל את כולו. ב עבודה שלהן היא
שהיה שומרים את המקדש. ויהיו חן שוערין לפתוח
שערי המקדש ולחגיף דלתותיו. ויהיו מהן משוררין
לשורר על הקרבן בכל יום. שנאמר ושרת בשם יי
אלהיו בכל אחיו הלויים. אי זהו שירות שהוא בשם יי
הוא אומר זו שירה. ומתי אומר שירה על כל עולות
הציבור החובה ועל שלמי עצרת בעת ניסוך חין. אבל
עולות נדבה שמקריבין הציבור לקיץ למזבחה. וכן הנסבין
הבאין בפני עצמן אין אומרים עליהן שירה. ג לוי האונן
מותר לעבוד ולשורר. ואין פוחתין משנים עשר לויים
עומדים על הדוכן בכל יום לומר שירה על הקרבן ומוסיפין
עד לעולם ואין אומרים שירה אלא בפה בלא בלי שעיקר
השירה שהיא עבודתה בפה. ואחרים היו עומדים שם
מנגנים בכלי שיר. מהן לויים ומהן ישראלים מיוחסין
המשיאין לכחונה. שאין עולה על הדוכן אלא מיוחס.
ואין אלו המשוררים על פי הכלים עולין למגן השנים
עשר : ד ובמה הם מנגנים. בנבלים וחליליים ובנדרות
והחצוצרות והצלצל. ואין פוחתין משני נבלים ולא מוסיפין
על ששה. ואין פוחתין משני חליליים ולא מוסיפין על
שנים עשר. ואין פוחתין משני חצוצרות ולא מוסיפין על
עשרים ומאה. ואין פוחתין מתשעה כנורות ומוסיפין עד
לעולם. והצלצל אחד בלבד : ה בימי המועדות כולם
ובראשי חרשים היו הכהנים תוקעים בחצוצרות בשעת
הקרבן והלויים אומרים שירה שנאמר וביום שמחתכם
ובמועדיכם ובראשי חרשים היו הכהנים ותקעתם בחצוצרות.
החצוצרה היתה נעשית מן עשת של כסף. עשה אותה
מן הגרומאות של כסף כשירה. משאר מיני מתכות
פסולה. והחלילין שהיו מנגנים בהן היה אבוב שלהן של
קנה. מפני שקולו ערב ולא היה מחלק אלא באבוב
יחיד מפני שהוא מחלק יפה : ו בשנים עשר יום בשנה
החליל מכה לפני המזבחה. בשחיטת פסח ראשון.
ובשחיטת פסח שני. וביום מוב הראשון של פסח. וביום
הראשון של עצרת. ובשמיני ימי החג. וחליל זה דוחה
שבת מפני שהוא חליל של קרבן וחליל של קרבן עבודה
היא ודוחה את השבת : ז אין בן לוי נכנס לעזרה
לעבודתו עד שילמדוהו חמש שנים תחלה. שנאמר זאת
אשר ללויים מבן חמש ועשרים שנה וכתוב אחד אומר
מבן שלשים שנה. הא כיצד חמש לשלש. ואינו נכנס
לעבודה עד שיגדיל ויהיה איש שנאמר איש איש על
עבודתו : ח זה שנאמר בתורה בלויים ומבן חמשים שנה
ישוב מצבא העבודה אינו אלא בזמן שהיו נושאים המקדש
ממקום למקום. ואינו מצוה נזהרת לדורות. אבל לדורות
אין

ב עבודה. הלכות בלי המקדש פיג

ומכנין לעבודת המקדש בין רצו בין שלא רצו
שנאמר ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד. וכן
לוי שקבל עליו כל מצות לוייה חין מדבר אחד אין
מקבלין אותו עד שיקבל את כולו. ב עבודה שלהן היא
שהיה שומרים את המקדש. ויהיו חן שוערין לפתוח
שערי המקדש ולחגיף דלתותיו. ויהיו מהן משוררין
לשורר על הקרבן בכל יום. שנאמר ושרת בשם יי
אלהיו בכל אחיו הלויים. אי זהו שירות שהוא בשם יי
הוא אומר זו שירה. ומתי אומר שירה על כל עולות
הציבור החובה ועל שלמי עצרת בעת ניסוך חין. אבל
עולות נדבה שמקריבין הציבור לקיץ למזבחה. וכן הנסבין
הבאין בפני עצמן אין אומרים עליהן שירה. ג לוי האונן
מותר לעבוד ולשורר. ואין פוחתין משנים עשר לויים
עומדים על הדוכן בכל יום לומר שירה על הקרבן ומוסיפין
עד לעולם ואין אומרים שירה אלא בפה בלא בלי שעיקר
השירה שהיא עבודתה בפה. ואחרים היו עומדים שם
מנגנים בכלי שיר. מהן לויים ומהן ישראלים מיוחסין
המשיאין לכחונה. שאין עולה על הדוכן אלא מיוחס.
ואין אלו המשוררים על פי הכלים עולין למגן השנים
עשר : ד ובמה הם מנגנים. בנבלים וחליליים ובנדרות
והחצוצרות והצלצל. ואין פוחתין משני נבלים ולא מוסיפין
על ששה. ואין פוחתין משני חליליים ולא מוסיפין על
שנים עשר. ואין פוחתין משני חצוצרות ולא מוסיפין על
עשרים ומאה. ואין פוחתין מתשעה כנורות ומוסיפין עד
לעולם. והצלצל אחד בלבד : ה בימי המועדות כולם
ובראשי חרשים היו הכהנים תוקעים בחצוצרות בשעת
הקרבן והלויים אומרים שירה שנאמר וביום שמחתכם
ובמועדיכם ובראשי חרשים היו הכהנים ותקעתם בחצוצרות.
החצוצרה היתה נעשית מן עשת של כסף. עשה אותה
מן הגרומאות של כסף כשירה. משאר מיני מתכות
פסולה. והחלילין שהיו מנגנים בהן היה אבוב שלהן של
קנה. מפני שקולו ערב ולא היה מחלק אלא באבוב
יחיד מפני שהוא מחלק יפה : ו בשנים עשר יום בשנה
החליל מכה לפני המזבחה. בשחיטת פסח ראשון.
ובשחיטת פסח שני. וביום מוב הראשון של פסח. וביום
הראשון של עצרת. ובשמיני ימי החג. וחליל זה דוחה
שבת מפני שהוא חליל של קרבן וחליל של קרבן עבודה
היא ודוחה את השבת : ז אין בן לוי נכנס לעזרה
לעבודתו עד שילמדוהו חמש שנים תחלה. שנאמר זאת
אשר ללויים מבן חמש ועשרים שנה וכתוב אחד אומר
מבן שלשים שנה. הא כיצד חמש לשלש. ואינו נכנס
לעבודה עד שיגדיל ויהיה איש שנאמר איש איש על
עבודתו : ח זה שנאמר בתורה בלויים ומבן חמשים שנה
ישוב מצבא העבודה אינו אלא בזמן שהיו נושאים המקדש
ממקום למקום. ואינו מצוה נזהרת לדורות. אבל לדורות
אין

ה בימי המועדות כולם וכו' :

החצוצרה היטה נעשית מן הכסף של כסף
וכו' עד פסולת. ברייתא בפרק
הקומץ דכ"ה (דף כ"ח) וי"ל לה הכהן מקריב
והחלילין דהו מנגנים בהם הם חזקתא דלוי
הוא כן וכו' עד ובשמיני ימי החג.
משנה בפרק שני דערכין (דף י') פירש"י אבוב
היה חליל. ולא היה מחלק מסיים אלא באבוב
יחיד כדכתיב מניע לפנים הנעשמה היה אחד
המחלילין מחליל לאחד מתקין האחר שזו היה
חילוק יפה יומר משמיעו שיהיה כדלעיל. חילוק
היהו כיום שמתקין כיום שיהיה נעשמה ולא
היו משמיעו כולם בבת אחת אלא אחד מסיים
לכסף וזה הוא כיו נדול :

ה בימי המועדות כולם וכו' :

החצוצרה היטה נעשית מן הכסף של כסף
וכו' עד פסולת. ברייתא בפרק
הקומץ דכ"ה (דף כ"ח) וי"ל לה הכהן מקריב
והחלילין דהו מנגנים בהם הם חזקתא דלוי
הוא כן וכו' עד ובשמיני ימי החג.
משנה בפרק שני דערכין (דף י') פירש"י אבוב
היה חליל. ולא היה מחלק מסיים אלא באבוב
יחיד כדכתיב מניע לפנים הנעשמה היה אחד
המחלילין מחליל לאחד מתקין האחר שזו היה
חילוק יפה יומר משמיעו שיהיה כדלעיל. חילוק
היהו כיום שמתקין כיום שיהיה נעשמה ולא
היו משמיעו כולם בבת אחת אלא אחד מסיים
לכסף וזה הוא כיו נדול :

ה בימי המועדות כולם וכו' :

החצוצרה היטה נעשית מן הכסף של כסף
וכו' עד פסולת. ברייתא בפרק
הקומץ דכ"ה (דף כ"ח) וי"ל לה הכהן מקריב
והחלילין דהו מנגנים בהם הם חזקתא דלוי
הוא כן וכו' עד ובשמיני ימי החג.
משנה בפרק שני דערכין (דף י') פירש"י אבוב
היה חליל. ולא היה מחלק מסיים אלא באבוב
יחיד כדכתיב מניע לפנים הנעשמה היה אחד
המחלילין מחליל לאחד מתקין האחר שזו היה
חילוק יפה יומר משמיעו שיהיה כדלעיל. חילוק
היהו כיום שמתקין כיום שיהיה נעשמה ולא
היו משמיעו כולם בבת אחת אלא אחד מסיים
לכסף וזה הוא כיו נדול :

ה בימי המועדות כולם וכו' :

החצוצרה היטה נעשית מן הכסף של כסף
וכו' עד פסולת. ברייתא בפרק
הקומץ דכ"ה (דף כ"ח) וי"ל לה הכהן מקריב
והחלילין דהו מנגנים בהם הם חזקתא דלוי
הוא כן וכו' עד ובשמיני ימי החג.
משנה בפרק שני דערכין (דף י') פירש"י אבוב
היה חליל. ולא היה מחלק מסיים אלא באבוב
יחיד כדכתיב מניע לפנים הנעשמה היה אחד
המחלילין מחליל לאחד מתקין האחר שזו היה
חילוק יפה יומר משמיעו שיהיה כדלעיל. חילוק
היהו כיום שמתקין כיום שיהיה נעשמה ולא
היו משמיעו כולם בבת אחת אלא אחד מסיים
לכסף וזה הוא כיו נדול :

*[גרסאות כפ"י וליקט שומר ונראה לי דהריקון אימנא] :

Ner Israel Rabbinical College

The Beren Campus

Legend

1. Tanenbaum Yeshiva Bais Medrash	9. Katz Dorm	17. Playground
2. Israel Henry Beren Mechina Bais Medrash	10. Harry H. Beren Administration Building	18. 403 Yeshiva Lane
3. Friedman Family/Hurwitz Education Building	11. 398 Mt. Wilson Lane	19. 426-437 Yeshiva Lane
4. Klein/Rosenberg Dining Facility	12. 410-424 Yeshiva Lane	20. 437 Yeshiva Lane
5. Friedman Simcha Room	13. 409 Yeshiva Lane	21. 421 Yeshiva Lane
6. Schottenstein Dorm	14. 407 Yeshiva Lane	22. 419-411 Yeshiva lane
7. Kolker Dorm	15. 441 Yeshiva Lane	23. 401 Yeshiva Lane
8. Gudelsky Dorm	16. 405 Yeshiva Lane	